

14. "ילד בוכה"

הרעיון לכתוב את הספר **ילד בוכה** נולד בעיר הנמל סנטוס שבמדינת סאו פאולו. באתי אליה עם חברי יוֹשָׁה על מנת להיפרד מרחל ויינר שעמדה לעלות לארץ במאוס 1956. אהבתי מאוד את רחל והתעצבתי על נסיעתה. בעצם כבר לא היינו ביחד, אך העובדה שהיא עוזבת לתמיד סימלה עבורי סיומה של תקופה פעילה ומרגשת בחיי. הכרתי אותה בתחילת 1955, כאשר היא ואחותה נעמי באו מריו דה ז'נירו לסאו פאולו ורחל נכנסה לתנועת הנוער. היא הייתה בת 17 ואני בן 23. התאהבתי בה מיד, אבל מה לעשות שהיא תדע זאת? לא הייתה זו מלאכה קלה! מי שהציל את המצב היה יושה, שהציע ששלושתנו ניסע לסנטוס ונתארח בבית הוריו, שעמד לרשותנו בכל עת.

היום כשאני חושב על כל העניין הזה עולה בי המחשבה שבעצם גם יושה היה מאוהב בה ואני הייתי צריך למלא רק את תפקיד המלווה... חברי לא ידע שאני חשבת את ההפך. אולי ידע משהו, אבל החלטתי להאמין בגורל. רחל התייתמה מאימה שבועות אחדים לפני נסיעתנו לסנטוס. הרעיון היה להוציאה מסאו פאולו על מנת לשנות אווירה. אחרי שבילינו חמישה ימים יחד בנעימים הופיעה ההזדמנות ששינתה את מהלך חיי עד סוף השנה.

נחזור לפרידה מרחל בסנטוס. לאחר ששמענו את שריקת האנייה בעזובה את הרציף, אמרתי ליושה משהו כמו: "שני דברים יקרו איתי עכשיו - אכתוב ספר ואכנס מיד לחוות ההכשרה שבה נתכונן לעלייה לארץ כחברי התנועה" (שמה היה אז "אחוד הבונים"). אמרתי ועשיתי. כתבתי את הספר בחמישה שבועות ומיצי מְשָׁדוֹ קוֹסְטָה טרחה על ההגהות (היא החברה הברזילאית האוטנטית היחידה שהייתה בתנועה, כיום שמה מיצי סמל). מי שדאג לחסות לספר למימון פרסומו ולהוצאתו לאור היה חברי הטוב ז'ימיקו (בנימין רויזמן). הוא דיבר עם אחותו בריו דה ז'נירו, שהייתה חברה אישית של הסופרת הידועה דינה סילְבֵּיֶרָה דֶה קֵירוֹז, והיא דאגה לקשור בינינו. התוצאה הייתה הסכמתה של הסופרת לכתוב מבוא לספר **ילד בוכה**, מעשה שהערכת מאוד.

אין ספק שלחלקים שונים בספר קיבלתי את ההשראה מרחל, אבל הזמן מרפא הכול...